

MUŽ SE MI VRÁTIL - ALE CHCI HO?

Číslo 1/2, 30. září 2008

S svým mužem jsem se seznámila v svých 18-ti letech. Já byla na střední škole ve 3. ročníku. Po ukončení studia jsme se vzali, tehdy to tak bylo ... Mň bylo 20 let, manželovi 25 let, narodil se syn (dnes je mu 24) a potom dcera (v lednu jí bude 20 let). Měli jsme za bytem do města cca 4 tis. obyvateli, jsme za specifickým zaměstnáním mého muže - je povoláním sklářem.

Bez přátel, bez přátel .... Dodnes to těžce nesu. Muž je také amatérský muzikant. Hrál v kapele 15 let - umí představit: každý pátek, sobota, Silvestry, svátky, oslavy... druhý den vyspával ... Nebyla to žádná legrace, děti malé, já sama. Muzika ho bavila, kapela měla úspěch. To byl jeho svět chvály. Pak "revoluce" a muž přestal zaměstnání začal je ve svém oboru podnikat. Nebylo to vůbec jednoduché, stále je chodil do zaměstnání. A začalo to - změna zaměstnání, další změna zaměstnání - tentokrát mimo obor, stále je podnikal. Potom si snad uvědomil, že podnikáním se neživí a výhledově se na trhu neuplatní. Znovu do zaměstnání ve svém oboru. Bohužel - nedosahoval takových výsledků, jak se od něho očekávalo a po dvou letech dostal výpověď. Pro to bylo velké "ublížení na těle", pro něho to byla pozice, kterou si vytyčil vzhledem ke svému vzdělání a praxi.

Další změna zaměstnání mimo obor. Tam je teoreticky spokojen, ale není to jeho obor .... cítí se nejistě, nezná to tak. Na povolání sklářem byl hrdý, jak říká. Samozřejmě, byl v oboru, dělal uměl a bavilo ho. Zásadní změna v našem manželství nastala obdobím podnikání. Na nic nebyl čas, nestíhalo se po práci ani podnikání domácnost, společné chvíle byly málo ojedinelé. Tam vidím velký zlom. Můj muž s egoistickou, individualistickou, alibistickou povahou. V roce 2004 jsem odjela na léčebné lázeňské léčení, protože jsem si oddechnout, vyčistit si hlavu, urovnat si myšlenky. Vrátila jsem se po 3 týdnech s pocitem, že jsem schopná na vztahu pracovat, že ho budu chápat, plně elánu. Skutečně jsem změnila svůj postoj k manželovi, ale on byl stále ve svých zajetých kolejkách. Kolikrát jsem se snažila s ním promluvit o našem vztahu, chtěla najít společnou řeč, společně pokusit to změnit. Utíkaly mášice a mášice. Vždy byla vlna období lepšeho, ale v zápletkách "revoluce" rána a vlna období velmi špatného. Když jsem chtěla společně navštívit odborníka, odpovědí mi bylo: "Já nemám problémy". Doma jsem od něj slyšela: "Nejsme siamská dvojčata, abychom byli stále spolu", "Tento víkend mám sám pro sebe" (odjížděl klidně na samostatné dovolené, přýto odborníci doporučují). Na zimu dovolené na horách první den pobytu: "Na týden s tebou uzavírám mír ...". A další pro mne velmi zraňující výroky. Tak jsem se chvíli snažila, koupila si například helmu na kolo s výrokem: "Přes všechno jdu s tebou" nebo jsem s ním chodila do lesa (je myslivec), nebo jsem s ním jezdila střílet (sportovní střílení z pistole) a chvilku, snažila se mít pro něj pochopení. To však bylo úspěšné vždy na chvíli. Jak já říkám: desetkrát ano, po jedenácté už to nejde. Zájem o mou osobu se vytrácel úplně někam do ztracena. Tak jsem zkusila další pokus: ignorovat jeho pozdní odchody, ignorovat jeho výlety ... neptala jsem se na nic, a ani on neměl potěbu mi něco vysvětlovat. Odcizení ... nezájem ... Pocit promarněných let, pocit káždě, pocit nenaplněného života. Konec! Absolutní vyčerpanost z našeho soužití.

Někdy jsme se dohodli, že manželství ukončíme rozvodem. Říkala jsem: "Pokud je v tom jiná žena, je to pro mne signál k okamžitému odchodu". Ale žádná přímiznání a nikdo z nás nebyl natolik aktivní, aby došel do konečné fáze. Proč? Přes vlna lepšeho období, nakrátko, nakrátko dala pro mě naději .... Proč jsem byla takový slaboch? Tak moc jsem byla nespokojená, bez sebevědomí úcty k sobě, pokoušela jsem se nezajmout. Myslela jsem si, že kdy mu dám absolutní volnost ... (kdy se ale nad tím zamyslím, on o volnost nikdy neřádal, on si jí jednoduše bral tolik, co potřeboval), tak si bude té volnosti vážit. Váží si toho, že má tolerantní manželku, že má rodinu, na kterou se může spolehnout. Bohužel ... Říkám si: potřeboval si něco dokázat? potřeboval foukat na bolísky? ... potřeboval je své vlastní pochopení? ... Co vlastně chtěla? No a tak (jak jsem pak zjistila) již v roce 2004 si našla přítelkyni. Jenže si vybral špatně, ta jeho přítelkyně je sice vdaná, bez manžela, v rozděleném vztahu, si hledala přítelkyni pro vášnivý vztah. Našela. Mého muže. "Je přece nespokojený se svým manželstvím, chudák, jeho žena přece luští jenom kávovky a pije kafe ... Říkala si: je fajn, konečně si užívám sex (její manžel na to nebyl). Zakázané ovoce nejvíce chutná, dávalo jim to adrenalin, těžce se na další ukradené chvílky. No, už jednou se rozešli, po pár letech (můj) znovu navštívit: "chci tě ztratit". A tak si dala znovu naději. Krásná SMS zpráva: "miluji tě".

"Už mi to nestačí, jsem nemocná, mám dovolenou, potřebuji mít blízkou osobu u sebe". No, rozcházeli se, scházeli atd., mnohá sms, mnohé dopisy... A nakonec zavolala mě! A tak se potvrdilo moje podezření, že v našem manželství problémů je jiná žena. Svým způsobem se mi ulevilo. Vážně je to žena? Nechci žádnou záležitost, zvláště? Chápu ji ... Chápu také, že chtěla přeměnit moji osobu manžela získat. Proč? Řekla: rozlí se, bude hysterická, rozvede se! Konečně se rozhodne a bude mě! Přeháním? NE! Přeháním se ... Žádná scéna, žádné hysterické výlevy. Informace o nevěstě si ponechávám v utajení. Vracené tričko z mileneckého vztahu zakládám zpět do skříně. Dávám si víno a je mi lépe. Překonávám první chvíle potvrzené zradě. A tak jde čas ... Kontaktovala jsem kamarádku, povoláním psychologku. Radila mi, pomohla mi. S milenkou jsem si dala schůzku, po telefonu to nemá cenu. Hezká, sympatická, šlá, snad i inteligentní, vybral si dobrou. A tak si povídáme, máme mnoho společného, podivuje se nad domácím chováním svého milence. Jak to? Vždy byl tak fajn. Klame tělem. A tak si povídáme. Už mi docházejí všechny souvislosti s chováním mého manžela. Jak se s tím vyrovnat? Stále jsem to manželovi přímou neřekla, dusím to v sobě. Nebudu se přece pokoušet před ním pláčet. Mám vztek! Vztek na to, že jsem se již dávno nerozvedla, vztek na to, že mi uteklo 25 let života. Je mi líto toho, že nemám co předešlého vzpomínat ... Co dál? Ví, že nemá cenu to na manžela "vybalit". Chci aby věděl, že vím? Chci, aby se styděl, chci, aby si mě vážil. A tak kráček po kráčku mu nepřímou sdělují, že vím. To je nejlepší způsob by se odmítl o tom se mnou bavit, tak jak tomu bylo v jiných případech, ... za všechno přece má už já. Je to pro škola kursu sebeovládání ... Pochopí to? Stačí mu na to IQ? Není stále přímou zahledn do sebe? První sezení s terapeutem: "ne, nechci se rozvádět ...". Čas plyne. Mám pocit výhry. Výhry v sebeovládání, v zachování

si "istého "titu". Chci s ním být? Odpustit? Jak získat zpátky důvěru? Další sezení s terapeutem: "mám dál se snažit manželství zachránovat? stojí mi to za to? nejsem příliš zraněna, unavena?" Dozrívám, dospívám ... Ano, jsem připravena z manželství odejít se vztyčenou hlavou. - - - Zajímavé je, že manžel ukončením mileneckého vztahu se změnil k nepoznání. Dokáže si se mnou naplánovat víkend a i obyčejný všední den. Dokáže mě pohladit, být ke mně milý. Dokáže ale já s ním být? Dokáže odpustit? 1 jsme měli 25 let od svatby. Iva